

fionerne af de Nedsfaber, som vore Sildefiskere anvende i Sund og Belt samt ved Høffjorden, saa at jeg skal afholde mig fra en nærmere Beskrivelse heraf, idet jeg i Hovedsagen har fundet disse Angivelser forrekte. Naar det imidlertid af disse Oplysninger, specielt Dr. Winthers, fremgaar, at Sundfiskerne anvende et Slags Sildebarn, kaldet Næringer, hvorimod Beltfiskerne bruge en anden Slags, de almindelige Drivgarn, saa skal jeg supplere dette derhen, at da endel Sundfiskere i de senere Aar komme til Beltet og drive med deres Næringer sammesteds, ere disse Nedsfaber blevne mere bekendte og begynde at finde Indpas imellem Fiskerne i Store Belt. Dette er en rimelig Følge af det Faktum, at Fiskerne fra Sundet som oftest gjøre rigere Fangst end de i Beltet hjemmehørende Fiskere, og Aarsagen hertil tilskrives deres Nedsfaber, hvorimod den nok saameget er at søge i den større Thærdighed og Lytt til at prøve Fiskeriet i al Slags Veir, som ganske naturligt er fortrinnsvis tilstede hos de hjemløse Sundfiskere end hos Beltfiskerne, der under haarde Veirforhold trykke sig ved at forlade det lune Hjem for at drage ud paa Søen. I hvert Fald er det en Fordel, at Fiskerne have Leilighed til at kunne prøve deres forskjellige Nedsfaber ved Siden af hinanden.

Med Oktober Maanedes Udgang hørte Drivfiskeriet efter Silb op for afvigte Aar, om end der endnu i November fangedes Silb i sparsomt nedsatte bundstaaende Garn, og Udbyttet har, som sagt, været kummerligt; for de Fleste har den anvendte Tid og Slidet paa Nedsfaberne ikke betalt sig. Vel bøder altid den høiere Fiskepris paa den ringere Fangst, men dette gjælder da kun for dem, som overhovedet fange Noget; imidlertid er det maaste heller ikke til Skade, at Fiskerne have erfaret, at Silben ikke altid kommer flyvende som fleste Duer paa Kommando imellem bestemte Kalenderdage af Aaret.

Nedensstaaende skal jeg tillade mig at give en Oversigt over Udbyttet af Sildefiskeriet i Efteraaret paa de vigtigste Fiskepladser, hvortil de forskjellige Data velvilligst ere givne mig af de dertil paa hvert Sted bedst Stikfede.

Sundet. Ifølge Opgivelse fra Formanden for den udmærket organiserede Fiskerforening i Kastруп, C. Nielsen, har Indtægten af Sildefiskeriet sammesteds i Efteraaret været 3,400 Dl à 1 Kr. 40 D. = 4,700 Kr., indbragt af 24 Baade. Da der nu for den øvrige Del af Sundets Bekommende har fiske 50 Baade fra Skovshoved, 25 fra Laarbæk, 2 fra Bedbæk, 4 fra Kungsted og 12 fra Sletten, ialt 93 Baade, der have fiske under nogenlunde lige Bilskaar, tør Sundets Sildeudbytte i afvigte Efteraar tilnærmelsesvis angives til ca. 16,000 Dl udbyttet til 20,000 Kr., et saa tarveligt Resultat, at det aldeles ikke kan tjene til noget Udgangspunkt for en Beregning af den sædvanlige Indtægt. Silben afsættes til Kjøbenhavn, enten til siebliftelig Forbrug eller til Røgning.

Kattegattet. Fra Hornbæk er ifølge Kapitain Mogensens Opgivelse fiske med 25 Baade ialt 11,000 Dl à 1 Kr. 50 D. = 16,500 Kr., og fra Gilleleie efter Opgivelse fra Toldkontrollør Volbroe med 26 Baade 22,300 Dl à 1 Kr. 50 D. = 33,400 Kr. Her nordligere er Fiskeriets Udbytte kjendeligt større, men angives dog kun til neppe Halvdelen af det sædvanlige. Afsetningen finder Sted til Kjøbenhavn eller til svenske Opkjøbere, der indfinde sig ved Fiskerlejerne.

Fra Hundested er der ifølge Toldkontrollør Lehms Opgivelse fiske med 38 Baade 23,000 Dl à 1 Kr. 85 D. = 42,600 Kr., fra Lynæs efter Lærer Brammers Meddelelse 10,000 Dl à 2 Kr. = 20,000 Kr., ialt fra Høffjordens Indløb 33,000 Dl = 62,600 Kr. eller omtrent $\frac{1}{3}$ af Udbyttet i 1877.

Man har udelukkende her at gjøre med Kattegatfild, og det flettere Udbytte tyder paa denne Arts Tilbageholdenhed. Tvørigt er det Tilfældet her, at, naar Fiskerne for Storm eller Stille ikke søge ud til deres sædvanlige Fiskepladser udenfor Høffjorden, bundsætte de deres Garn eller drive i Indløbet til Høffjorden og gjøre tidt en god Fangst, men altid af mindre Silb, der ikke have den egentlige store Kattegatfilds Værdi og Fædme. Om dette nu er en egen stedlig Race, der i Modsetning til vore øvrige Færvaandes stedegne Race, Baarfild, leger om Efteraaret, eller om det er en Slags Avantgarde for den store Silb, der drives ind paa det flattere Vand, skal jeg ikke indlade mig paa at undersøge her, men Fænomenet fortjener Dymærksomhed og er forsaavidt til Skade, som Fiskerne tidt fristes til at tage den mageligere, men flettere Fangst istedetfor at gaa tilspøs efter den værdifuldere Vare. Tvørigt er her i Høffjordens Indløb altid Efterspørgsel nok efter den Fiske, der kan fanges, dels og hovedsagelig af Landprangere, dels af svenske Opkjøbere. Priserne ere derfor gode, og Fiskeriet en Betsignelse for den øde og tildels fattige Egn. Det paa Dagsordenen staaende Høffspørgsmaal, der gennem afskillige Ansøgninger om Statshjælp fra Hundested og Lynæs Beboere vil være det høie Ministerium nofsom bekendt, er et Livsspørgsmaal for Fiskerne, og en om end blot foreløbig Hjælp til at vedligeholde, hvad der alt er foretaget af Arbeider, indtil Bevillingsmagten engang vil træde hjælpende til, saaledes at Havnen her kunde komme i god Stand, vilde være